

1858 paalagt Distriktslægen som en Pligt at yde fattige i sit Distrikt Lægehjælp, naar det affordredes ham.

Forholdet har efterhaanden udviklet sig derhen, at de fleste Kommuner nu foretrække at ordne sig med en privat Læge med Hensyn til Fattigpraksis, da det vilde være en komplet Umulighed for Distriktslægen at besørge Fattigpraksis i sit Distrikt, og Faren for, at der ikke skulde være Læger nok til at yde fattige syge Hjælp, er ganske sikkert ogsaa ophævet. Men at opretholde Embeder, som det paa Forhaand er givet, at Indehaveren ikke kan bestride, er en Urimelighed.

Foruden Fattigpraksis er der i Aarenes Løb paalagt Distriktslægerne en Mængde andre Hverv, f. Eks. Lægehjælp til alle alderdomsunderstøttede i Distriktet, Behandling af Epidemier, der tages under offentlig Behandling, hygieinisk Tilsyn med Fængsler, Skoler o. s. v., Indsamling af statistisk Materiale, Arbejde i Sundhedskommissioner o. s. v., men da det ligeledes blev umuligt for Distriktslægerne selv at udføre dette, har det efterhaanden ført til, at næsten alle Distriktslægernes Forretninger ogsaa udføres af privat praktiserende Læger, hvor dette billigere og bekvemmere kan lade sig gøre.

Den ringe Løn, 800 Kr. til at begynde med, som ydes Distriktslægerne, bevirker tillige, at disse Embedsmænd fortrinsvis maa søge deres Erhverv ved privat Praksis. Men at den Mand, der skal have hygieinisk Tilsyn og udføre offentlige Lægeforretninger og mange Gange optræde med Autoritet og Myndighed, er privat næringsdrivende og som saadan tit staar i Afhængighed af mange forskellige, er lidet heldigt, og kan i ethvert Fald føre til, at hans offentlige og private Interesser ikke lade sig forene.

Udvalget mener derfor, at et overordnet Sundhedsraad som øverste medicinale Myndighed og et passende Antal Fysici, som foruden det overordnede Tilsyn med Medicinalpersonalet indsamler statistisk Materiale og havde det hygieiniske Tilsyn og udførte alle offentlige og legale Lægeforretninger, vilde

være heldigere, og at det med Hensyn til Lægehjælp til fattige syge og alderdomsunderstøttede og andre kommunale Lægehverv burde overlades til Kommunerne selv at træffe en Ordning.

Der ydes til Fysici i alt en Lønning af 16,200 Kr. og et Alderstillæg af 9,300 Kr., til Distriktslægerne en Lønning af 77,550 Kr. og et Alderstillæg af 19,200 Kr. og et Lønningstillæg af 1,704 Kr., i alt i fast Løn ca. 123,954 Kr. foruden Betaling for særlige Forretninger; naar hertil endvidere kommer Pensionshjælpen, vilde denne Sum sikkert være tilstrækkelig til Lønninger af Sundhedsraadet og Fysici, selv om der i Overgangstiden maaste vilde medgaa noget mere.

Udvalget tillader sig derfor at henstille til den højtærede Justitsminister at fremkomme med et Forslag til en Reform i den her paapegede Retning.

—

Hvad Apotekervæsenets Ordning angaar, da er denne endnu mere forældet end Lægevæsenets, og Udvalget kan ikke erkende, at det forelagte Forslag i det hele og store er noget Fremskridt, selv om dette er Tilfældet med ganske enkelte Paragraffer, og det skal derfor ikke gaa ind paa Enkeltheder i Lovforslaget.

Spørgsmaalet om de reelle, salgbare Apotekerprivilegiers Ophør er end ikke foresøgt løst. — Udvalget finder, at dette Monopol staar hindrende i Vejen for en sund og god Ordning af Apotekervæsenet, og at her snarest bør skrives til en Forandring.

Selv om det er rigtigt, at Medicinaltaksten i Danmark er forholdsvis lav, er det dog givet, at den stadig stigende Kapital, som bindes i reelle Apotekerprivilegier, maa forrentes og bæres af Medicinaltaksten, og denne Takst altsaa kunde være endnu lavere, hvis de reelle Privilegier ikke fandtes.

Udvalget finder endvidere, at reelle salgbare Privilegier ere en Uretfærdighed mod den farmaceutiske Stand og har vist sig at